

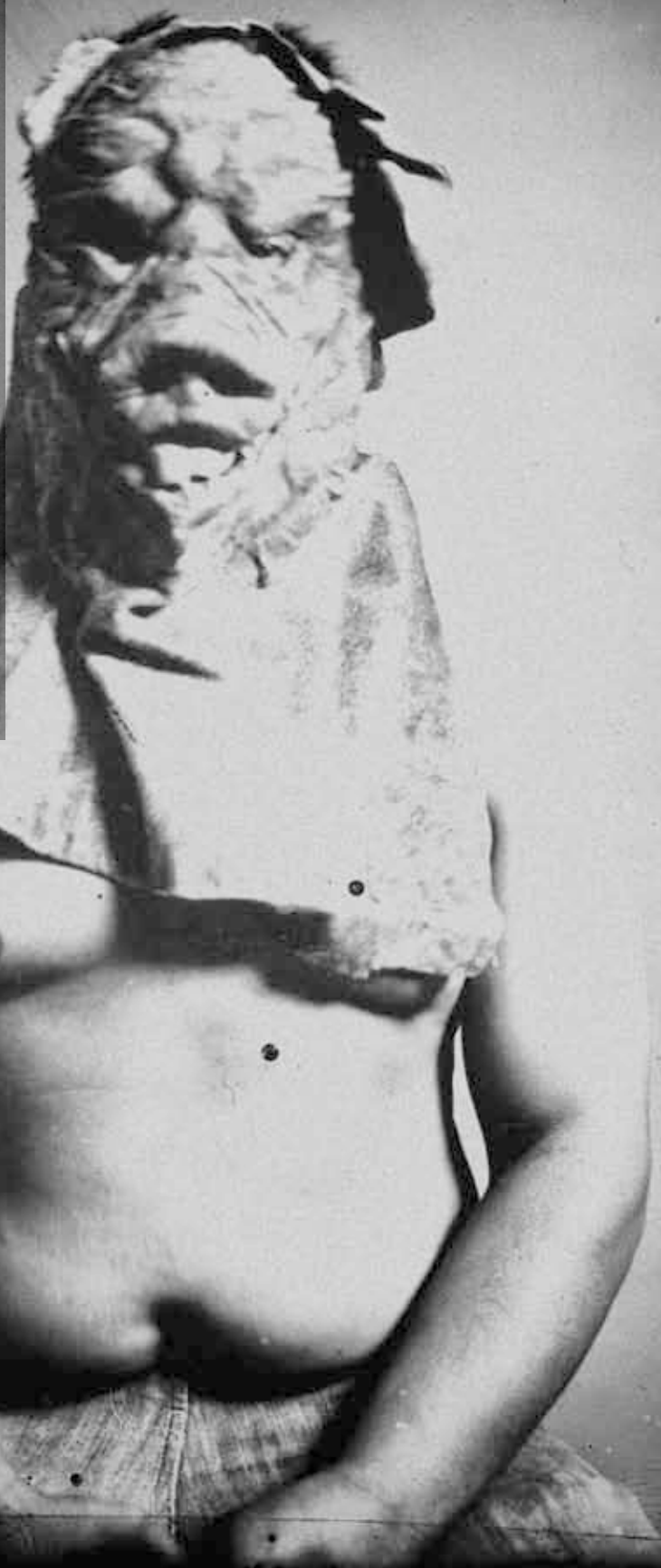
↳ *Orcsik Roland*

Relikviák

Elpattant egy ér a szememben,
fátyol borítja a szemfehérjét,
homályosan látom a képernyőt:
rezeg a betűkkel aládúcolt,
rozoga épület.

Kopnak a tárgyak körvonalai,
foltosodnak a történetek.
Nincs már karnyújtásnyira,
nehezen reprodukálható
a nagyszülői kép.

Szedelőzködik a fáradt gondolat,
álmosan pakolgatja kevéske motyóját.
Nemsokára eltűnik, mint csupasz
szobákból a családi relikviák.

Gyanta

Az após garázst épített
az udvarban;
ki kellett vágni az öreg fűzet.

Hegesztett vasrudakból
az alapszerkezet, fehér
lécek tartják a hullámos tetőt.

Egy reggel aranyló
pecsétek borították a koci
kék karosszériáját.

Még védekezett a fenyő:
gyöngyöző váladék csorgott
a frissen gyalult lécekből.

Tél van, nyikorog az idő,
olajozatlan a bejárati ajtó.
Néhány csepp is elég lenne.

Ütésnyomok a falakon,
sérülések a polcokon.
Gyantacseppek a bőrömen.

▮ *Molnár Illés*

Perisztaltikák

1.

Nehézfém­ből öntik ki a nyelvet.
Az ólom és az öntőformák zaja
idegen, a falfehér hallgatás saját.
Tapogatod a csendet, melleket
vagy kilincset keresel rajta.
Fogódzót legalább, szobáról
szobára, folyosókon át hallok
erősödni a nyomdagép zaját.

A füled zúg, vagy a nyomdához
értél túlságosan közel, és a gyanú
dübörög remegő látóidegeidben.
Mindegy. A mondat végén a szedő
kéri majd számon a szavak súlyát.

Magadra zársz egy pár szemhéjat,
de ettől még nem válsz személyl­yé.
Ami megmarad, ott reked a gyors
szemmozgások fázisában. Szétnézed
magad. Beljebb húzódnál, tekinteted
huzatos, az alján csak a szedő nehéz,
olajos hangja marad. Rágyújtasz.

Már évek óta csak versben,
de ott muszáj. Elmosódni,
hogy megszülessen. Homály,
hogy átragyogjon, táncos füst-
gomoly, hogy felemelkedjen.
Izzó, ami kiolvasztja a nehézfémet,
amit a szedő önt ki majd belőled.

2.

Fogak hullanak így ki a szájból.
Az ágyban még vérzik a párnád.
A kulcs befordul, a hevederzár
nyelvel megy a falnak. Húzódsz
a homályos utcán, mint gyulladt
fül vagy kifordult végtag.

Az útra nincsenek szavak,
az állomás neve is félkész.
A magánhangzók nélküli
táblákra rámutatni is
kimondhatatlanul nehéz.

Sűrű a gőz, minden testből
homály párolog. Egy vonat
fülkéjében minden érzék
kiszolgáltatott. A kerekek
görcsös rángásban olvassák,
amit a korszak a sínekre írt.

Szemben egy nő végtelen sálban
reprodukálja a legelésző állatok
fúbe rágott mintázatait. Fiatal
még a kötéshez, de ő azt mondja:
feloldozás a gombolyag végére járni.
Tompá tükkel hurkolja az utak láz-
görbéjét, a talajba hasított sínek
fájnak így a lúdbőröző tájnak.

A figyelem a szaruhártyádon át
szétszalad a síneken, nem gondolsz
az érkezéssel, leköt egy szál fonál
hullámtermészete, koponyád mögé
rekedsz, a fogak közé szorult húsok
rágnak ilyen járatokat a sárguló
fogzománcba. Az érkezés idegen.

Hevesi Judit

Ringató

Réberrel se stimmel valami, ha óriásokat rajzolt, biztos neki is az volt a baja, mint nekem. A könyveit is emiatt utáltam, még akkor is, amikor már az összes óriást lefestettem hol piros, hol sárga zsírkkrétával, mert tudtam, a szabálytalan gyerekvonalak mit rejtenek. Anyám meg apám azt mondja, az előszoba lambériája alatt vannak rajzaink, a nővérem szép fáit meg az én idétlen óriásaim. Ott, a lambériázott falak előtt aludtam át negyven fokos lázzal a napokat, emlékszem az ülőgarnitúrára, ahová a macistakarómmal lefektettek, irtó hülye színe volt, sötétlila, mintái zöldek és fehérek, összevissza vonalak.

Akkor már régóta az óriásokkal álmodtam. Minden éjjel jöttek, vertek és rugdostak, át akarták vágni a torkomat. Meghaltak, azt hittem, a rémálmoknak vége van, az óriások összemertek, nőttek helyettük férfiak. Új óriások, nem hiányoztatok, de azért jó, hogy jöttek, a büntetés már hiányzott, kérek, fegyelmezzetek. Megijedtek maguktól, azt mondták, óriások nincsenek, hazudtok-hazudok harc volt, s én túlnöttem mindegyiken.

Ő mellettem fekszik most is, álmában fogja a kezem, minden este fél, hogy egyik reggel majd újra lázas leszek. Talán óriás lesz ő is — bolondmattot ad — a *boldog futó a szigetről* mondja, ne félj, hisz álmodban még nem az. Felébred, megnézi a homlokom, tűzforró, *lázás vagyok, Kékszakáll is, bassza meg, ha hamarabb szól, ajtót korábban nyitok.* Felül, látta az óriásokat, szerinte is félelmetesek, tudod, a gyógyszer be kell vened, még vizet is hoz, hideget. S bár elalszom a karjában, egy óriásnak újra kése van. Szép sálak, reggel jó, hogy vagytok, védjétek a nyakamat, a macistakarót szétéptem bár, az óriások velem alszanak.

